

nu indtraadte forholdsvis gunstige Pengeforhold dertil. Jeg kunde tænke mig en Ordning, hvorefter man bestemte, at efter Forløbet af en vis Tid, som man nu nærmere kunde blive enig om — et vist Varsel maatte vel gives —, skulde Moratorieloven ophøre at gælde for de første to Terminer, som den har ramt, efter et halvt Aars Forløb skulde den ophøre at gælde for de næste to Terminer, og saaledes skulde man blive ved hvert halve Aar at indhente en Termin, indtil man til sidst kom à jour med det hele. Jeg tror, at man paa den Maade vilde faa en Ordning, der vilde lette Forholdet baade for Kreditor og Debitor og ikke gaa nogets Ret for nær. Det er naturligvis muligt, at der foreligger Oplysninger, som kan forandre mit Syn paa Sagen — dette mit Syn paa Sagen er nemlig ingenlunde dikteret af Uvillie mod overhovedet at gøre noget, end mindre af Uvillie mod den højtærede Justitsminister, men udelukkende af de reelle Grunde, som jeg her fremhæver. Det er, som sagt, muligt, at der foreligger reelle Oplysninger, som kan forandre mit Syn paa Sagen. Men det forekommer mig rigtignok, at det vilde have været overmaade ønskeligt, om saadanne Oplysninger havde været tilgængelige for os noget tidligere i Stedet for nu at komme, eller rettere sagt ikke komme, i den tolvte Time. Det havde vist ikke været umuligt for den højtærede Justitsminister at forelægge dette Lovforslag noget tidligere. De Omstændigheder, der kan have ført til Lovforslagets Forelæggelse, maa dog vistnok have været tilgængelige for den højtærede Minister forinden den 15. December. Nu er Forholdet jo det, at Lovforslaget er forelagt saa sent, at vi kommer i betydelige Vanskeligheder, hvis vi ikke faar Loven færdig inden Nytaar, hvilket altsaa atter vil sige: inden Juleferien, for ellers udløber den gældende Moratorielov. Det er altsaa nødvendigt at handle meget hurtigt. Men jeg skulde dog tro, at man maatte kunne faa Tid til dels at se paa de Oplysninger, som maaske foreligger for Ministeren, og dels at overveje, om der ikke kunde findes en Lempelse af Loven i den Retning, jeg har nævnt, saaledes at den efterhaanden blev afviklet. Og med Hensyn dertil vil jeg, naar Tidspunktet kommer, tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg, idet jeg dog forudsætter, at dette Udvalg arbejder meget hurtigt, saaledes at vi kan naa til en Afgørelse inden Juleferien.

Dalsgaard: Jeg har staaet noget tvivlende overfor det Spørgsmaal, om der var tilstrækkelig Grund til at forlænge Loven om Betalingshenstand med Pantegæld, og særlig, om der var tilstrækkelig Grund til at forlænge den saa meget, som det her foreslaas: et helt Aar. Thi der er heldigvis ingen Mangel paa Penge her i Landet nu, det kan man ikke sige; der er Tale om, hvad de skal koste, hvad Rente der skal ydes, men der er jo Penge, og der kan gøres Laan. Man skal nødig fastholde Baand paa Borgerne, som kan hindre deres Dispositionsfrihed, naar der ikke er særlig Grund dertil. Da den højtærede Minister imidlertid har oplyst ved sin Forelæggelse af Lovforslaget i det andet Ting, at han har haft Samraad med de paa dette Omraade kyndigste Mænd her i Landet, og disse har ment, at der er Grund til at forlænge Loven, og da det ogsaa efter de Oplysninger, den højtærede Minister nu har givet, synes, at Loven ikke har generet saa overordentligt stærkt — man maa vel kunne slutte noget i den Henseende af det forholdsvis ringe Tal af Ansøgninger, der er kommet frem, om Dispensation fra Loven —, har jeg dog for mit Vedkommende kunnet tiltræde Lovforslaget, som det foreligger, og det samme er Tilfældet med mit Parti. Men da jeg nu hører, at Lovforslaget ønskes henvist til et Udvalg, og det der ønskes overvejet, om man ikke bør give Pantegældsmoratoriet paa kortere Tid og paa en saadan Maade, at der kan komme en successiv Afvikling, hvilket vil være meget heldigt, og hvilket Ministeren jo ogsaa har tilset med 2det Stykke af Lovforslaget, skal jeg forbeholde mig min Stilling til Enkelthederne i Lovforslaget og afvente, hvad der kan komme frem i Udvalget.

Vejstrup: Jeg tror for mit Vedkommende, at Forholdenes Magt nødvendiggør, at man forlænger Loven om Betalingshenstand med Pantegæld. Thi selv om det er rigtigt, som det er fremført af ærede Medlemmer, at Pengevanskelighederne ikke er de samme i Øjeblikket, som da man vedtog Loven i 1915, tror jeg alligevel ikke, man kan mene, at denne Lov i Virkeligheden er overflødig. Det er saaledes, at selv om der er Pengerigelighed til Stede, er Pengene saaledes stillede, at de altid er i Stand til at skaffe sig Afføb, og de Forhold, vi har kendt forud for Krigsperioden, de Forhold, som bestod deri, at Folk i Almindelighed var tilbøjelige til, naar de endelig havde faaet